

ע"פ 60133/08/22 - מדינת ישראל נגד בן כוכב ע"י

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

ע"פ 60133-08-22 מדינת ישראל נ' כוכב

בפני כבוד השופטת מרשק מרום, אב"ד
כבוד השופט העמית צלקובניק
כבוד השופט ארד-אילון
מערערת מדינת ישראל באמצעות מח"ש ע"י ב"כ עוה"ד הילה אדלמן
נגד משיב בן כוכב ע"י ב"כ עוה"ד חיים שרייבהנד

פסק דין

השופטת מרשק-מרום, אב"ד:

1. ערעור מדינה על גזר-דין שניתן ביום 21.07.22 בבית המשפט השלום בראשון לציון (כב' השופט ארז מלמד) בת"פ 55463-12-20, לאחר שהמשיב הודה בביצוע עבירות של **תקיפה סתם** - לפי סעיף 379 לחוק העונשין, התשל"ז - 1977 (להלן: "חוק העונשין") ו**שיבוש מהלכי חקירה** - לפי סעיף 244 לחוק העונשין.

בית-המשפט קמא החליט כי יש מקום להורות על ביטול הרשעתו של המשיב, וגזר עליו צו של"צ בהיקף של 140 שעות; פיצוי למתלונן בסך ₪ 5,000; צו מבחן למשך שנה.

עובדות כתב-האישום

2. המשיב - שוטר בתפקיד סייר, יחד עם קצין משטרה, עצר את המתלונן ביום 29.04.18, בחשד לביצוע עבירות אלימות במשפחה. המתלונן הובא לתחנה, והובל על-ידי השניים לחצר בעודו כבול באזיקים בידיו וברגליו. בהיותם בחצר, דחף המשיב את המתלונן מספר פעמים בחוזקה בפלג גופו העליון, עד שהאחרון נפל על כיסא שהיה במקום. המתלונן תפס בתגובה בחולצתו של המשיב, אז הכה אותו המשיב בראשו ובעורפו 9 פעמים, עד שהקצין הגיע והרחיק אותו מהמתלונן. לאחר מכן, בעוד המתלונן יושב על כיסא במקום, כשהוא אזוק והקצין אוחז בידו, התקרב אליו המשיב ובעט ברגליו. בתגובה, המתלונן ירק לעברו. שוב התקרב המשיב למתלונן, המתלונן זרק לעבר המשיב שני כיסאות שהיו במקום, ולאחר שהקצין אחז בידו של המתלונן, שלף המשיב אקדח "טייזר", אותו ביקש ממנו הקצין להחזיר למקומו. בהמשך, ערך המשיב דו"ח פעולה כוזב בו תאר שהמתלונן תקף אותו, והשמיט

את העובדה שהוא תקף את המתלון. בעקבות הדו"ח הכוזב, נחקר המתלון בחשד לעבירה של תקיפת שוטרים.

תסקירי שירות המבחן

3. שני תסקירים הוגשו בעניינו של המשיב לעיון בית-המשפט קמא, מהם עולה כי המשיב בן 46, פרוד ואב לשלושה קטינים, לאורך השנים עובד במשטרה, ובשלוש שנים האחרונות בתפקיד אחראי עובדי שירות. המשיב מסר, כי אירועי העבירות, ההליך המשפטי וכן החובות הכלכליים שצבר בעקבותיהם השפיעו עליו במישור הזוגי, דבר שהוביל לכך שאשתו נפרדה ממנו. בעקבות התדרדרות במצבו הנפשי, החל לקבל טיפול מתאים.

אשר לעבירות עצמן, מסר המשיב כי התנהגותו נבעה מתוך סערת רגשות, לאחר שהמתלון מרגע מעצרו החל להשמיע איומים מתמשכים באשר לפגיעה בבתו, וכן התבטא באופן משפיל כלפיו, כאשר הלחץ והכעס בהם היה נתון גרמו לו לאיבוד שליטה. המערער לקח אחריות על מעשיו האלימים והביע חרטה על כך. אשר לעבירת השיבוש טען, בניגוד למתואר בכתב-האישום, כי מסר את דו"ח הפעולה בהתאם לנוהל, במלל הדו"ח תאר את התנהגותו האלימה והתוקפנית של המתלון, ואילו בתחתית הדו"ח סימן כי בתפקידו עשה שימוש בכוח.

נשקלו גורמי סיכון בעניינו - בהם חומרת העבירות, הפגיעה שנגרמה למתלון, קושי של המערער בוויסות התנהגותו במצבי דחק וקשיים רגשיים עמם מתמודד; כן נשקלו גורמי הסיכון, ובהם עברו הפלילי הנקי וחלוף הזמן מאז ביצוע העבירות, אורח החיים היציב שניהל לאורך השנים, לקיחת האחריות על מעשיו, האמפתיה שהביע כלפי המתלון, נכונותו להמשיך בטיפול וההערכה כי הסיכון להישנות עבירות היא נמוכה.

שירות המבחן המליץ לבטל את הרשעתו של המשיב לאחר שהצביע על נזק קונקרטי במישור התעסוקתי, ובמיוחד במצב שבו שגרת העבודה מהווה עבורו עוגן משמעותי במישור חייו השונים, ולהטיל עליו צו מבחן למשך שנה לצורך המשך טיפול, צו של"צ בהיקף של 140 שעות ופיצוי למתלון.

גזר-הדין של בית-המשפט קמא

4. בית-המשפט קמא פירט את טיעוני ב"כ הצדדים, כאשר המאשימה עתרה להשתת עונש של מאסר בדרך של עבודות שירות, ואילו ההגנה עתרה לאמץ את עמדת שירות המבחן. עוד פורטו עדויות עדי ההגנה - מפקד תחנת נתניה ומפקד תחנת לוד, אשר מסרו כי המדובר בשוטר מקצועי ומצטיין, חרוץ, אשר תורם לחברה ותמיד מוכן לסייע לאחר, וכן הוגשו תעודות הערכה והצטיינות.

5. בית-המשפט קמא הדגיש את דרכו ארוכת-השנים של המשיב במשטרה, במהלך תפקיד ללא רבב כשוטר מצטיין, עד לאירוע החרג המתואר בכתב-האישום - לאחריו נאסר עליו ללבוש מדים, נלקח

ממנו נשקו האישי והוא הועבר לתפקיד בתחום התחזוקה.

6. בית-המשפט קמא ציין, כי לא נעלם מעיניו שבעת האירוע, המתלונן היה אזוק בידיו וברגליו - עובדה המהווה שיקול לחומרה נוכח פערי הכוחות בין המשיב למתלונן, וכי המדובר במסכת אלימה מתמשכת. עם זאת קבע, שלא ניתן להתעלם מהתנהלות המתלונן, ולמרבה המזל לא נגרמו לו חבלות.

7. כן ציין לחומרה את עבירת השיבוש שביצע המשיב, אך קבע כי זו אינה מצויה ברף חומרה עליון, שכן בסופו של יום המדובר בהשמטה של תיאור האלימות וצוינה העובדה שנעשה שימוש בכוח כנגד המתלונן ברובריקה הרלבנטית.

8. בית-המשפט קמא תיאר, בהמשך, את המחירים אותם נאלץ המשיב לשלם בעקבות מעשיו, הכוללים העברה לתפקיד בתחום התחזוקה, משבר זוגי ופרידה של אשתו ממנו, חיי בדידות ומצוקה כלכלית וכן התדרדרות נפשית המחייבת טיפול.

9. בית-המשפט קמא קבע, כי במרבית המקרים בהם הועמדו שוטרים לדין בגין ביצוע עבירות אלימות כנגד אזרחים בעת מילוי תפקידם, הורשעו הם בדין. עם זאת, קיימים לא מעט מקרים חריגים בהם בתי-המשפט נמנעו מהרשעת שוטרים, אותם פירט בגזר-דינו.

10. בית-המשפט קמא קבע, כי הותרת ההרשעה על כנה עלולה למנוע מהמשיב ללבוש מדים בשנית, והלכה למעשה לחסום בפניו חזרה לתפקידים אליהם הוא נושא את עינו במשטרה. כן ציין את הנזקים שנגרמו לו בחייו האישיים, העובדה שהמשיב לקח אחריות על מעשיו ומגלה אמפתיה כלפי המתלונן, חש בושה על מעורבותו באירועים וכי המדובר באירוע חריג באורח חייו.

11. לאור מכלול נתונים אלו החליט בית-המשפט קמא להורות על ביטול הרשעתו של המשיב ולהסתפק בהטלת מבחן, של"צ ופיצוי.

נימוקי הערעור

12. בית-המשפט קמא שגה בכך שהתעלם מנסיבות מחמירות רבות במקרה זה, בהן תקיפתו המתמשכת את המתלונן, בהיותו בתפקיד, בשעה שהמתלונן היה כבול בידיו וברגליו ומצוי במשמורת משטרתית בתוך תחנת המשטרה, כשלאחר אירוע האלימות אף ערך דו"ח פעולה כוזב.

13. בשל התעלמות זו יישם בית-המשפט קמא באופן שגוי את הכללים והפסיקה הנוהגת להימנעות מהרשעת שוטרים המבצעים עבירות בתפקידם.

14. אין בתגובת המתלונן למעשי המשיב כדי להמעיט או להפחית מאחריות המשיב לאירוע, אשר החל בתקיפת המתלונן בעת שהיה אזוק ונתון לסמכותו.
15. שגה בית-המשפט קמא בקביעתו לפיה עבירת השיבוש שיוחסה למשיב אינה ברף העליון של עבירות השיבוש. בנוסף, למתלונן נגרם נזק בדמות חקירה באזהרה בעקבות דו"ח הפעולה הכוזב, והנזק עלול היה להיות רב יותר אלמלא נחשפה העבירה שביצע המשיב.
16. עוד שגה בית-המשפט קמא בכך שלא נתן משקל לנזק שנגרם למערכת אכיפת החוק מביצוע עבירת השיבוש על ידי המשיב, בכך שאמון הציבור והרשויות האחרות בה נפגע.
17. בית-המשפט קמא התעלם מהאמור בתסקיר שירות המבחן, ממנו עולה כי המשיב אינו לוקח אחריות על עבירת השיבוש, והסברו המיתמם של המשיב, המתואר בתסקיר, חוטא לעובדות ואינו משקף אחריות מלאה המצדיקה הימנעות מהרשעה.
18. בית-המשפט קמא סטה מהפסיקה הנוהגת בכך שהורה על ביטול הרשעתו של המשיב, נתן מעמד בכורה לנזק שייגרם למשיב - אשר ממילא לא הוכח, ובכל מקרה לא שקל את חומרת העבירה, נסיבות המקרה והאינטרס הציבורי.
19. בית-המשפט קמא פגע בעקרון השוויון, והפך את היות נאשם שוטר לנסיבה מקלה המצדיקה הנחות, במקום שתהא נסיבה מחמירה המבהירה את חובותיהם של השוטרים ואת המצופה מהם. בתיקים מן הסוג דנן, יש לתת משקל מכריע לאינטרס הציבור על פני נסיבותיו האישיות של נאשם.
20. **על כן התבקשנו להרשיע את המשיב ולהחמיר בעונשו.**

טענות המשיב

21. המשיב באמצעות בא-כוחו סמך ידיו על גזר-דינו של בית-המשפט קמא והזכיר, כי המדובר באירוע שהתרחש לפני כ- 5 שנים, שנמשך 11 שניות, ומאז השתנו חייו של המשיב.
22. העיכוב בהליך נגרם בשל העובדה שהמתלונן עצמו לא התלונן, החקירה עברה מספר גלגולים, לאחריה הוחלט על העמדתו של המשיב לדין במקום להעמיד אותו לדין משמעתי.
23. המשיב מבקש את רחמי בית-המשפט, לאחר שלקח אחריות מלאה על מעשיו, תיפקד כשוטר

מצטיין, וכיום בגיל 47 יאלץ לרכוש מקצוע חדש ככל שיורשע, במצב שבו הוא "שבר כלי".

דין והכרעה

24. לאחר ששקלנו את נימוקי הערעור ושמענו את טענות הצדדים בדיון שקיימנו לפנינו, הגענו לכלל מסקנה כי יש לקבל את ערעור המדינה. כידוע, ככלל, ערכאת הערעור לא תיטה להתערב בחומרת או בקולת העונש שהטילה הערכאה הדיונית, אולם המקרה דנן בא בקהלם של המקרים החריגים שבהם מוצדקת התערבות כאמור.

25. על רקע נימוקי הערעור וטענות הצדדים לפנינו, נראה שהמחלוקת המרכזית שטעונה הכרעה בפסק-דין זה היא בשאלה אם טעה בית-המשפט קמא בכך שנמנע מהרשעת המשיב.

26. מזכיר מושכלות יסוד: סעיף 192א' לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב - 1982 מקנה לבית-המשפט שהרשיע נאשם לבטל את הרשעתו ולהטיל עליו צו מבחן או צו שירות לתועלת הציבור ללא הרשעה. עם זאת, הכלל הוא כי מעת שנקבע כי הנאשם ביצע את העבירה, יש להרשיעו, ורק במקרים חריגים ויוצאי דופן ניתן לסיים את ההליך ללא הרשעה. ייאמר כבר, כי כאשר מדובר בעובד ציבור, ושוטר בכלל זה, שביצע את העבירה תוך מילוי תפקידו, המקרים בהם יתאפשר שלא להרשיעו בדין יהיו נדירים עוד יותר.

27. לעניין האפשרות להימנע מהרשעה, יפים דבריו של בית-המשפט העליון בע"פ 9893/06 **לאופר נגד מדינת ישראל** [31.12.07], בפסקה 9:

"המשפט מניח, כי במורכבות החיים האנושיים על תהפוכותיהם, בהשתקפותם בהליך הפלילי, עשויים להיווצר מצבים קיצוניים אשר אינם מתאימים להחלת העקרון העונשי הרחב, המחייב הרשעה פלילית בעקבות הוכחת אשמה. במצבים חריגים מיוחדים ויוצאי דופן, כאשר עלול להיווצר פער בלתי נסבל בין עוצמת פגיעתה של ההרשעה הפלילית בנאשם האינדיבידואלי לבין תועלתה של ההרשעה לאינטרס הציבורי-חברתי הכללי, נתון בידי בית המשפט הכח להחליט כי, חרף אשמתו של הנאשם, הוא לא יורשע בדין."

28. בשורה ארוכה של פסקי-דין נקבע, שכדי שיחול החריג של הימנעות מהרשעה צריכים להתקיים שני תנאים מצטברים: האחד, נסיבות העבירה מאפשרות להימנע מהרשעה מבלי לפגוע בשיקולי ענישה אחרים; השני, ההרשעה תפגע באופן חמור בשיקום הנאשם. כך נקבע, למשל, ברע"פ 11476/04 **מדינת ישראל נגד חברת השקעות דיסקונט בע"מ** [14.4.10]:

"בהתקיים אחריות פלילית, סטייה מחובת הרשעה וענישה היא, על כן, ענין חריג ביותר. ניתן לנקוט בה אך במצבים נדירים שבהם, באיזון שבין הצורך במימוש האינטרס הציבורי באכיפה

מלאה של הדין, לבין המשקל הראוי שיש לתת לנסיבות האינדיבידואליות של הנאשם, גובר בבירור האינטרס האחרון. כאשר מתקיים חוסר איזון נוקב בין העניין שיש לציבור באכיפת הדין, לבין עוצמת הפגיעה העלולה להיגרם לנאשם מהרשעתו וענישתו, עשוי בית המשפט להשתמש בכלי הנדיר הנתון בידו ולהימנע מהרשעת הנאשם..." (ראו בפסקה 32, עם הפנייה להלכת כתב - ע"פ 2083/96 כתב נגד מדינת ישראל, פ"ד נב(3) 337 [1997]; ע"פ 5102/03 מדינת ישראל נגד קליין [4.9.2007], פסקה 76 ואילך).

29. בניגוד לבית-המשפט קמא, אנו קובעים כי עניינו של המשיב אינו נמנה עם החריגים, וההיפך הוא נכון: נסיבות העבירה והאמור בתסקירים מחייבים העברת מסר הרתעתי ברור למשיב ולשכמותו, באמצעות הרשעה בדין - ועל כן יש מקום להתערבותנו ולקבלת ערעור המדינה.

30. בית-המשפט קמא שגה באפיון העבירות ככאלו המאפשרות לשקול אי-הרשעה. בפן של עבירת האלימות - המדובר באירוע בו תקף המשיב, שוטר בתפקיד, את המתלונן, תקיפה מתמשכת בת מספר שלבים. כל זאת, בעת שהמתלונן היה כבול בידיו וברגליו, במשמורת, בתוך תחנת המשטרה. המתלונן היה באחריותו של המשיב, במצב שבו היה למשיב יתרון מובנה על המתלונן מבחינת מעמדו, חרותו, והיכולת הפיסית שלו לבצע את המעשים.

31. המתלונן אמנם הגיב למעשי התקיפה של המשיב, אך אין בכך כדי להמעיט מאחריותו הבלעדית של המשיב לאירוע. בנוסף, יש לזכור, שלמשיב היו מספר הזדמנויות לעצור את מעשי התוקפנות מצידו, ובסופו של יום מעשיו של המשיב פסקו רק בשל התערבותו של קצין שהיה במקום והרחיק אותו.

32. בעינינו, עבירת האלימות שביצע המשיב חמורה ביותר, דווקא משום היותו שוטר, שכן שוטרים במשטרת ישראל מהווים את הביטוי היומיומי של שלטון החוק ברחבי המדינה. אמון הציבור במשטרת ישראל מותנה, בין היתר, בכך שהציבור יכול להיות משוכנע כי שוטרים יוכלו לרסן עצמם ולנהוג באופן מקצועי, גם כאשר התנהגות האזרח העומד מולם מרגיזה. ראו לעניין זה קביעות בית-המשפט העליון בע"פ 64/86 מאיר אשש נגד מדינת ישראל [31.12.86], פסקה 4:

"בעיניי, העבירה שבצעו המערערים חמורה ביותר, דווקא משום היותם שוטרים. שוטרי ישראל, מלאכתם קשה ואחראית, מלווה לא אחת סיכונים והתנכלויות, והינם ראויים לכל אהדה שיכולים בתי המשפט לתת להם. אך במה דברים? כל עוד הם זוכרים וערים לכך שהסמכות והמרות שהוענקו להם, רק לצרכי ביצוע התפקיד ניתנו ואסור שיעשה בהם שימוש לרעה. עליהם לשנן זאת לעצמם השכם והערב, דווקא משום שמלאכתם מחייבת לעתים קרובות נוקשות ואפילו שימוש בכח. המעבר מ'כח סביר' לאלימות מיותרת הוא מהיר ומפתה וחלילה להם לעבור את הגבול.

עליהם לדעת ולהבין כי אם יעברו את הגבול ואם ישתמשו לרעה בסמכויות שנתנו להם, ובעיקר אם ינהגו באלימות מיותרת, לא יעניקו להם בתי המשפט אהדה, וימצו עמם את הדין ומן העבר

השני, אזרח הבא במגע עם אנשי משטרה, אפילו הוא חשוד או עבריין, זכאי לצפות ולהניח שאם יתנהג כהלכה לא יגעו בו לרעה. מעשי אלימות ברוטלית כמו אלה של המערערים, פוגעים קשות הן במערכת היחסים, העדינה בלאו הכי, שבין האזרח למשטרה, והן במוניטין של המשטרה וביכולתה לתפקד כדבעי..." (וראו גם: רע"פ 3232/10 סיקולר נגד מדינת ישראל [25.7.10]).

33. וכאילו לא די בהתנהגותו האלימה של המשיב, הוסיף הוא ונהג באופן הראוי לכל גינוי, בעת שערך דו"ח פעולה כוזב על אודות אירוע האלימות שהתרחש. בית-המשפט קמא שגה בקביעתו לפיה המדובר בעבירת שיבוש המצויה ברף חומרה נמוך. דו"ח פעולה של שוטר שנכתב במסגרת תפקידו יכול להוות בסיס לחקירה של אדם באזהרה - כפי שאכן אירע בעניינו של המתלונן, ואף להרשעתו בביצוע עבירה, כך שחלק משמעותי מפוטנציאל הנזק התממש.

34. אך מעבר לנזק שנגרם למתלונן, הצדק עם ב"כ המערערת כי במעשיו גרם המשיב נזק למערכת אכיפת החוק בכללותה. בתי-המשפט מקבלים מדי יום הכרעות והחלטות בהסתמך על דו"חות שנערכו על-ידי המשטרה, החל בהליכי מעצר וכלה בהרשעות בעבירות המיוחסות לנאשמים בכתבי אישום. מצווה על בתי-המשפט לשמור על חזקת התקינות שעומדת לרשות האכיפה, ולהעביר מסר עונשי הרתעתי ברור מקום בו מעשיו של שוטר פוגעים בחזקה זו. כפי שקבעו חברינו בבית-המשפט המחוזי בתל-אביב בע"פ 20762-09-11 מדינת ישראל נגד ירון מואס (9.11.11), שדן בעניינו של שוטר שהורשע בנקיטה באלימות כלפי אזרח וכן ברישום דו"ח כוזב שהוביל לפתיחת תיק נגדו:

"התנהלות זו יש בה פגיעה כפולה: הפגיעה האחת הנראית לעין היא הפגיעה במתלונן, שנאלץ לבלות לילה במעצר ונפתח נגדו תיק. לטעמנו, זו הפגיעה הקלה יחסית משתי הפגיעות שמדובר בהן. הפגיעה הקשה יותר היא באזרחי ישראל כולם ובמערכת המשפט. שוטרים מעידים בבתי-משפט, שוטרים מגישים דו"חות ונקודת המוצא ממנה יוצא בית המשפט הינה, בדרך כלל, כי אין לשוטר עילה לשקר וניתן לסמוך על דבריו. תרחיש מסוג זה שבא לידי ביטוי בתיק הנוכחי, הוא הסיט של כל שופט, השואל עצמו בעקבות דו"ח זה האם יוכל לסמוך על הדו"חות הבאים שיוגשו לו. דעתנו היא, כי פגיעה זו צריכה לבוא לכלל ביטוי גם בהיבט העונשי, וההיבט העונשי במקרה זה כרוך במאסר. מקובל עלינו שהפן הנורמטיבי בא לידי ביטוי בכתם שהוטל בעצם ההרשעה, עדיין צריכה להצטרף לכך במקרה זה גם הענישה והאמירה הגלומה בהטלת המאסר."

35. ניתן לסכם, אם כן, כי במסכת מעשיו ערער המשיב באופן ממשי את יחסי האמון בין כוחות האכיפה לבין הציבור אותו שירת כשוטר:

"יכולתה של המשטרה למלא את תפקידיה מותנית באמון הציבור ביושר כפיהם, בהגינותם ובסבירותם של השוטרים. בלא יחסי אמון בין המשטרה לבין הקהילייה שהיא משרתת, לא תוכל המשטרה לקיים את משימותיה... אך מעבר לכך: לאור תפקידו המיוחד של השוטר וסמכויותיו,

לאור חשיפתו לציבור ומגעיו עמו, נדרשת מהשוטר הקפדה מיוחדת על קלה כחמורה, כדי לקיים את אמון הציבור בו. (ראו: בג"ץ 7074/93 סויסא נגד היועץ המשפטי לממשלה, פ"ד מח(2) 749 [1994], בעמ' 783).

36. על כן, הצדק עם ב"כ המערער, כי על רקע נסיבות העבירות שביצע המשיב, יש ליתן משקל משמעותי לאינטרס הציבורי בהיבט של הרתעת הרבים ולהבטיח שיועבר מסר חד וברור, למצער בדמות הרשעה, כדי להבטיח נורמת התנהגות ראויה בקרב שוטרי ישראל.

37. די בכך כדי להוביל לקביעה לפיה, יש לקבל את ערעור המדינה בכל הקשור לסוגיית ההרשעה בדין של המשיב במישור הנורמטיבי.

38. אלא, שגם במישור הפרטני שגה בית-המשפט קמא. ההתרשמות היא, שהמשיב מקבל אחריות מלאה על מעשיו האלימים ואף מביע אמפתיה כלפי המתלונן. עם זאת, נראה כי עד היום הוא ממזער ממעשיו הקשורים לעבירת השיבוש ולמשמעות של כתיבת דו"ח פעולה כוזב על-ידי איש משטרה - נתון שלו בית-המשפט קמא לא נתן משקל מלא והולם.

39. ועוד: מוכנים אנו להניח, שישנן השלכות מעשיות להרשעתו של המשיב בדין במישור התעסוקתי. כפי שעולה מהחומר שהוגש לבית-המשפט קמא, לעצם קיומה של הרשעה השלכה על המשך תעסוקתו של שוטר שסרח, ואולם עצם הרשעתו של שוטר בפלילים מהווה שיקול אחד מבין השיקולים הרבים הנשקלים עת נבחנת המשך ההעסקה בשורות המשטרה. בכל מקרה יש לקבוע, כי גם אם עלולה להיפגע יכולתו של המשיב לשמש כשוטר, יש להותיר את הדיון בדבר בידי הגורם המוסמך. הדבר עולה בקנה אחד עם האינטרס הציבורי, שכן משנמצא כי נאשם ביצע עבירה פלילית שעלולה להשפיע על כשירותו לעסוק במקצוע מסוים, מן הראוי כי הדבר יבחן על ידי הגורמים המוסמכים לכך (ראו לעניין זה, למשל: רע"פ 923/19 פלונית נגד מדינת ישראל [2.4.19], פסקה 8), והדברים נכונים ביתר שאת כאשר עסקין בשוטר אשר ביצע עבירות במהלך תפקידו, אליו הוא מבקש לשוב.

40. באשר לענישה הראויה, כאן ראינו לנכון לזקוף לזכותו של המשיב את חלוף הזמן מאז התרחשו העבירות, את מצבו האישי והמשפחתי שהתדרדר בחלוף השנים, את הודאתו בבית-המשפט, וכן את הכלל לפיו ערכאת הערעור אינה ממצה את הדין - בעיקר כשעסקין בערעור בו אנו מתבקשים להחמיר בעונש. נוכח נתונים אלו, במישור הענישה, נסתפק בהטלת מאסר על תנאי לצד הסנקציות אותן הטיל בית-המשפט קמא.

41. **לאור כל האמור לעיל, אציע לקבל את ערעור המדינה, במובן זה שיש להורות על הרשעתו של המשיב בעבירות של תקיפה סתם - לפי סעיף 379 לחוק העונשין ושיבוש מהלכי חקירה - לפי סעיף 244 לחוק העונשין.**

רכיבי הענישה אותם הטיל בית-המשפט קמא יעמדו בעינם, ובנוסף, יש להטיל על המשיב 6 חודשי מאסר על תנאי שלא יעבור בתוך 3 שנים מהיום עבירות אלימות מכל סוג ו/או עבירה לפי סעיף 244 לחוק העונשין.

דנה מרשק-מרום, שופטת

השופט צלקובניק:

אני מסכים.

יורם צלקובניק, שופט

השופט ארד-אילון:

אני מסכים.

דרור ארד-אילון, שופט

סוף דבר: הוחלט כאמור בחוות-דעתה של השופטת מרשק-מרום.

ניתן היום, ט"ו שבט תשפ"ג, 06 פברואר 2023, במעמד המשיב וב"כ הצדדים.

דרור ארד-אילון, שופט

יורם צלקובניק, שופט עמית

דנה מרשק מרום, שופטת